

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Папірець був порожнім, за винятком написаного імені — Джейк. Усього-на-всього п'ять літер на кремовому тлі з чітким обрамленням, і більше нічого. Ця записка важлива, я відчуваю її значущість.

Я знайшла її, просунути під двері моєї кімнати, коли збиралася на вечерю. Якщо вірити цій самій записці: за вечерю мені випаде нагода зустріти чоловіка, з яким проведу решту життя. Таке зі мною трапляється вперше. Доля не роздає однакових карт двічі.

Ресторан розташований у районі Західного Голлівуду, неподалік від дому, тому мені й подобається цей заклад. Якщо трапиться отримати одну з таких записок, скажімо, за десертом, і в ній буде вказано: «Дві години», — я можу доволі швидко розпрощатися та повернутися до своїх справ.

Наприкінці літа теплі ночі Лос-Анджелеса стають прохолоднішими. Сьогодні здійнявся вітерець, ніби нагадуючи, що осінь не навідується сама. Я заправляю пасмо за вухо, відкидаю волосся за плечі, потім підіймаюся сходами й відчиняю двері.

— Привіт, Дафно, — одразу впізнає мене й вітається хостес «Gracias Madre», затишного веганського мексиканського ресторанчика на Мелроуз-авеню. Її звать Марісса. Я знаю, що колись вона працювала в барі «The Pikey» на бульварі Сансет, перш ніж заклад зачинився.

— Ти в нас сьогодні перша відвідувачка, хочеш сісти за столик?

Це напрочуд гарне місце: за баром розкинувся просторий та жвавий дворик. По всьому ресторану розставлені деревця в горщиках, зала й теракотова порцелянова підлога залиті теплим медовим світлом підвісних скляних ламп.

Я почуваюся нервово, що мені аж ніяк не властиво. На мені чорний топ із зав'язками на шії, прямі джинси «Левайс» і неонові туфлі на низьких підборах. Можливо, вартувало підібрати інше вбрання, більш романтичне, з огляду на те, що це має бути моє останнє перше побачення, але так я була одягнена, коли знайшла записку, тому вже як є.

— Авжеж, — відповідаю. — Мені подобається твій комбінезон, — вказую на джинсовий ромпер Марісси. Я б ніколи в житті не змогла гарно носити такий одяг, але їй, на диво, вдається.

— Він із того вінтажного магазинчика на Мелроуз, я прислухалася до твоєї поради.

— На вигляд ретро, — промовляю я, поки ми йдемо. — Крута річ.

У Західному Голлівуді було кілька секондхендів, але серед них «Вейстленд» — найкращий. У мене не так багато хобі, але пошук класних вінтажних речей точно одне з них.

Марісса підводить мене до столика у віддаленому куті ресторану, звідки можна споглядати увесь заклад, і я дістаю телефон.

Повідомлення від моєї матері, Дебри: Золотце, ти переглянула фотографії, які я тобі надіслала? Вона фотограф-початківець, а ще не на жарт зацікавлена мезузами¹.

Звісно, що ні.

Інше повідомлення від власника квартири, Майка, де він питає, чи приходили сьогодні садівники. Відправляю емоджі. Теж відповідь «ні». У зам'юченому груповому чаті шквал нових сповіщень: щось від друзів із часів коледжу про дівич-вечір Морган. Половину цих людей я не бачила добрий десяток років, тому й здивована, що вони додають мене у групи, де листуються.

Ще одне з повідомлень — від Х'юго, мого колишнього хлопця (до нього ми ще повернемося): Ну що?

Його ще немає, — відповідаю. — Я сама тільки-но сіла.

Трохи подумавши, чи варто розповісти, що цього разу вперше записка була порожньою, я вирішую не говорити. Настрій «я ось-ось зустріну свого соулмейта» заслуговує на розмову віч-на-віч або принаймні по телефону. Останнім часом ми й так забагато сенсу вкладаємо в надто короткі повідомлення.

Вип'ємо пізніше? Я зустрічаюся з Наталі в «Craig's», буду вільний по восьмій.

Я намагаюся пригадати, хто така Наталі. Дівчина, з якою Х'юго познайомився на заняттях із бікрам-йоги²? Чи яку знайшов у «Bumble»³?

¹ Мезуза (з іврити) — це маленький футляр із пергаментом, на якому написані уривки з Тори.

² Бікрам-йога — це система гарячої йоги. Заняття складаються з фіксованої послідовності з 26 поз, які практикуються в кімнаті, нагрітій до 40 градусів з вологістю 40%, щоб відтворити клімат Індії.

³ «Bumble» — це мобільний додаток для знайомств, який дозволяє людям знаходити нових друзів чи навіть партнерів для серйозних стосунків.

Можливо.

Кладу телефон на стіл екраном донизу.

Минає п'ять хвилин, десять. Я замовляю собі коктейль, одну з версій альтернативних «маргарит», з агаваю та копченим халапеньйо. Він солоний та гострий на смак.

«Запізнюється», — думаю я. Не ідеально, але жити з цим можна. Років п'ять тому, коли ми з Х'юго розійшлися, я вирішила з'являтися на зустрічі вчасно. І мені досить добре це вдавалося, навіть попри типові затори Лос-Анджелеса. Достатньо лиш навчитися відчувати ритм міста. Не намагатися дістатися до Західного Голлівуду з Brentwood пообідді, від Вільшир до бульвару Westwood завжди ремонтні роботи, тому краще повернути на Сансет. Шлях від Сан Вінсенте через Севенс-стріт до Тихоокеанського шосе — найдовший, якщо кортить дістатися Малібу, але найгарніший.

Мій телефон дзеленькнув. Ще одне повідомлення від мами: ?.

Мої батьки живуть в Палісейдс, по інший бік 405-ї автомагістралі. Палісейдс — це як Плезантвіль із будинками у стилі кейп-код¹, зі своїм торговельним центром, в якому неабияк серйозно ставляться до свят.

У захваті! — відповідаю я, навіть не заглядаючи в повідомлення тепер вже електронною поштою. Минулого тижня мама надіслала мені лінк на цілу папку в хмарному сховищі «Dropbox» із фотографіями свого рабина в саду в різних стадіях оголеності. Думаю пояснити їй, що якщо вже вона захоплюється юдаїзмом та фотогра-

¹ Кейп-код (англ. Cape Code) — це стиль американського сільського (заміського) будинку, який виник на півострові Кейп-Код у штаті Массачусетс.

фією, це не означає, що всі її світлини мають бути нахненні юдаїкою, або що її самоідентифікація в ролі фотографа має цим обмежуватися, але, зрештою, вирішую цього не робити. Щоб це розтлумачити, треба більше ніж два повідомлення, а я хочу бути присутньою у моменті.

Тут і зараз.

Тридцять три роки, шість серйозних стосунків, сорок два перших побачення та вихідні в Парижі.

І ось тобі маєш — перша й остання порожня записка. — Дафно?

Я підіймаю погляд і помічаю чоловіка набагато вищого за мене, із легкою сивиною в каштановому волоссі та темно-зеленими очима. На ньому сорочка, джинси, а в руках одна червона троянда.

— Привіт, — озиваюся до нього і підводжуся, щоб... Щоб що? Обійняти його? І знову сідаю.

Він простягає мені троянду. Його голос приємний та знайомий:

— Я подумав, що це послугує належною компенсацією за запізнення на п'ятнадцять хвилин.

Коли чоловік усміхається, зморшки довкола його очей збираються у складочки.

— Слушно, — відказую я і беру троянду. — Що ж так затримало?

Він хитає головою, мовляв, *ну й питаннячко*.

— Скільки у нас часу? — питає мене Джейк.

Я вдивляюся в нього. Він навпроти мене, справжній. Має родимку під підборіддям, зморшку в куточку лівого ока. Усі ці найменші деталі роблять його справжнім, роблять людиною, моєю людиною.

— Досхочу, — кажу я. — У нас його скільки завгодно.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Усе розпочалося з листівки у п'ятому класі. Я тільки-но прийшла додому після футбольного тренування і знайшла її на столі у своїй кімнаті, прямисінько на моєму потертому примірнику про *Джессіку Дарлінг*.

«*Сет, вісім днів*». На листівці зображено Пасадену — велике місто, яскраві вогні. «Гм».

Я показала листівку батькам. Пам'ятаю, як спитала їх: «Що це таке?».

Батьки не знали. Раніше вони були дуже зайняті. Мама працювала в єврейській неприбутковій організації, а тато очолював відділ продажів у компанії Західного узбережжя, яка займалася розробкою нової системи фільтрації води. За п'ять років компанія закрилася, тато ще кілька років попрацював у галузі фармацевтики, перш ніж піти на пенсію. Батьки завжди були досить ощадливими, тому фінансові труднощі не впливали на їхнє життя так, як на більшість людей. Принаймні так мені здавалося. Наше життя було комфортним. І лише згодом я зрозуміла, що чимало рішень мої батьки ухвалювали свідомо, аби ми могли жити своїм коштом

у місті з високим рівнем витрат. Ми мешкали в найменшому будинку на найкращій вулиці, щоб я мала змогу ходити в чудову державну школу. Мамі було важливо мати свій сад — про її троянди ходили легенди, у Південній Каліфорнії вони квітнуть регулярно з березня та аж до жовтня.

— Хто такий Сет? — поцікавився тато, обсмажуючи цибулю. Він завжди активно брався за обов'язки на кухні та за прибирання. Коли мої дідусь із бабусею, його батьки, мігрували до цієї країни, дідусь відкрив був кошерний гастроном. Робітників бракувало, тож кожен мав навчитися працювати і за прилавком, і за мийкою, зокрема мій тато.

Я задумалася тоді. Сет. Знаю, хто це, чи принаймні знайома з одним Сетом. Він був на рік старшим за мене і ходив у школу в Брентвуді. Також грав у футбол, тож ми часто опинялися разом на полі. Бувало, якщо після тренувань залишався напій «Gatorade» у блакитній пляшці, то Сет віддавав його мені. Блакитний «Gatorade» я не любила, саме його слід було уникати, адже після нього ротова порожнина набувала потворного фіолетового кольору, але мені було так приємно ділити напій із Сетом.

— Хлопчина з футболу?

Тато розвернувся, навів на мене ложку і мовив:

— Почнімо з цього.

Наступного дня після тренування блакитного напою не було. Я зробила перший крок.

— Привіт, Сете.

Він був високим, мав блакитні очі, його обличчя рясно вкрите ластовинням, як поцятковане сонечко. А ще хлопець був рудим.